

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вносить
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно 1 „ — „
для заграниці 20 рублів або
40 франків.

Поодинокі числа по 6 кр.
в бюрі газет Л. Горойца в
Чернівцях, ул. головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділь і ру-
ських свят о год. 5. по пол.

Редакция і Адміністрация
„Буковини“ находить ся в
Чернівцях (ул. Петровича
ч. 2.)

Оголошеня приймає ся за
оплатою 6 кр. від стрічки;
а в „Надісланім“ по 10 кр.
від стрічки.

БУКОВИНА

Руска бурса.

Сьогодні минає речинець для подавання просьб о принятє руских дїтий до бурен „Руского Народного Дому“ в Чернівцях. Поданє є, правда, досить, але коли прочитаєш всі ті поданя, то стане ніяково, бо в них пробиває ся страшна біднота нашого народу.

У нас буковинських Русинів жалують ся вже від довгих лїт, і то цілком справедливо, на брак питомої рускої інтелігенції, що була би свідомо своєї задачі супроти свого народу. Ті жалї оправдані, але винно тут не що инше, як передовсім зле вихованє дїтий під взглядом національним дома, а по друге германізація руских дїтий по середних школах на Буковині. До середних шкіл посилали свої дїти лише поодинокі селяни, більше гр. кат. святиченики з тої часті Галичини, що сусїдує з північною Буковиною; окрім того було лише кількох синів православних руских святичеників в черновецькій гімназії. Дома не уважали рускі родичі на те, щоби дитина була доброю рускою дитиною, щоби була свідомо своєї народности; а не уважали родичі на те тому, бо самі не були національно освідомлені. Дитина приходила до німецької гімназії в Чернівцях і знала о своїй рускости хіба з того, що говорила

по руски і то зле. В самій же черновецькій гімназії були до недавних часів учителями рускої мови люди, котрим залежало скорше на всім иньшім, як на справдїшній науці чистої рускої мови. Чи-ж можна серед таких обставин дивувати ся, що з черновецької гімназії виходили опісля такі характери, як ось заставнецький посол Тиминський?

Сей неможливий стан і его пагубні наслідки пізнала руска суспільність і домагала ся через 20 лїт рускої гімназії, аж вкінци сего року ми діждали, ся того добродїйства. Сим має ся запобігти теперішньому недостаткови свідомої рускої інтелігенції, бо мала горстка народовців, що мусять попри свої приватні занятя інтересувати ся великими ріжнородними потребами буковинського руского народу, не в силі відповісти зростаючим з кожним днем жаданям рускої суспільности.

Знаючи, що руский нарід на Буковині навіть і тепер все ще не виховує своїх дїтий на свідомих своєї рускости синів; знаючи, що рускі дїти падають у нас аж надто часто жертвою ворожої румунізаторської агітації; знаючи, що руским дїтям бракує здорового розвитку навіть тілесного, бо они не мають здорової хати анї здорового харчу; знаючи докладно все се, ми рішили ся заложити при Рускім Народнім Домі бурсу для руских дїтий, де найшли-б

поміщеня рускі хлопці з ріжних шкіл, а головно з новозаснованої рускої низної гімназії. Ми писали вже, що в тій бурї дістануть рускі дїти патріотичне вихованє, дуже добрий надзїр і провід, здоровий харч і здорове помешканє. Та нам розходить ся головно й о се, щоби ученики рускої гімназії стали раз дійсними проводирами свого народу, непохитними в своїх засадах, проводирами, що готові всяку жертву положити для добра свого народу.

Ціль гарна; она відповідає вповни змаганям буковинських народовців. Але щоби сю ціль осягнути, треба передовсім матеріяльних засобів на заложенє бурен і дальше веденє єї після гігієнічних приписів шкільних. Горстка буковинських народовців, що жертвує взагалі на всі народні ціли рік-річно значні суми і удержує наші товариства, не пощадила і сим разом своєї кишені. Але що сего всего замало, то ми відкликнули ся до патріотичної суспільности. Ми не помилились цілком, бо дїсно зложено на бурсу доси 557 зр.; однак на ту суму жертвували найбільше патріотичні наші народні учителі, котрим належить ся за се велика вдячність від цілого народу. На жаль, лише дві-три громади рускі дали на руску бурсу малу суму. А прецінь можна було сподівати ся, що власне рускі громади, котрі все жалують ся на брак своїх руских писарів громадських,

О Л Я.

Цікава я, що мій малий починає?

Скоро уперто вдивляти ся стане в мої очі, свіжа пружечка перебігає кутивами тоненьких его губ, стає палити солодкий его поцілуй, з его чола сходить хмара і воно ясніє...

Ще з тої неділі він біг за мною без тямки, як оголошшений. На наші сходи ми вибрали глуху, відлюдну сторону передмістя, самі довгі та широкі улиці і маленькі, погорблені партерові домики. Здаєть ся, тут завмерло жите вє на віки. Тихо було скрізь, куди ми ішли, і темно; лиш місяцями яснів ще круг півсонного світла від невеличкої передміської лампи.

За тою темнотою я туди блудила, се був мій темний рай. Ідучи питала я в мого малого, чи любить мене; гладила свіже личко, ледви поросле ніжним, молодечим пухом; ловила з жадобою віддих его свіжої груди, що завмирав від мого голосу; вдивляла ся в блиск великих темно-синїх очий, що наче втікали від мого погляду; шептала солодощі, малювала рай і була щаслива, що він вже потонув у тім шаленім морю на віки.

Щасливі були ми тоді обоє!...

Ах, шалена-ж я: з розпущої сьмію ся, зірвавшись нічу з постелі. Місяць стоїть високо, сипле золотом; від его блиску дροжить в огордци кожний найменший листок. А я питаю ся себе, яка сила тягне мене вечерами в той

безлюдний кут... крадькома від матері... в півсоннім блукати світлі... рука в руку з безусим студентом, оголошеним моїми солодкими словами...

Він любить мене; несміло шепче, що якусь там працю свого мозку і хоч би навіть тих дрібненьких рук посвятить мені, мені одній на світлі — до гробу.

Мені так нудно стає нараз коло серця, дивити ся в місяць і вдихати в себе повітре тужної ночі, так чогось зле... Лечу до зеркала; бачу, горить в нічнім світлі пара очий, що їх звуть страшними. Вони великі, неспокойні; радужки в них чорні, обведені довкола синявими білками. Блїдий цвіт лица лягає мене...

Чого я така погана! Я-ж чиста ніч, мара смерті!

Моя мати мала, було, ведучи мене перед те саме зеркало, шепче мені в ухо, що ось-то в нїм цілий мій світ; що того лица і тих очий мені пильненько стерегти і хухати; що хороша я; світ знатних мужчин поклонить ся колїєсь тїй красі і я замуж вийду, ба! конечно вийти мушу...

Ах, я й судженого вже мала.

* * *

Мій малий десь про се розвідав.

Сидимо в парку; однак довкола нас знов тихо і темно. Невспущо шепчуть дерева свою горячу молитву безграничної любові; жадний віддих темного вечера родить тугу в серці... Малий так близенько присїв ся біля мене, що

мені віддиху не стає... Мучить мене судженням, — що за історія!

— З пів року его не бачила.

— Цілий світ шепче о тїм.

Та й за покоївчїні воробїї на даху він не забув; его губи дрожали і я мусїла висповідати ся.

Мій суджений! Не був він ні кривий, ні горбатий, лиш трохи короткозорий. В короткозорих буває часто глухий погляд... Однак мамця казала, що він чоловік з характером, ще й яким.

Як радо була-б я милому розказала — сегодня, після всіх завирух, серед тишини парку — про всі солодкі години першої горячої любові. Як радо взагалі відновлює чоловік образи минувшости в своїй памяті, — а як сповиті вони всі безкраїм щастем! Знаю я, чи вони поправді такі колїєсь були...

Однак розказати ему, що мене вже хтось любив перше чим він; розказати, як шептала в ухо тому те, що і ему — любов; що той, як і він, розливав ся колїєсь в жарі мого шаленого огню... Се не так безпечно...

Ах, вони оба однаково дурні, чую се...

Той був чоловік старший, на становиску і з якоюсь платнею кожного першого. Не дивниця, що мамця стягала часом губи солодше, як я: вона така добра, вона-б рада мене тим щастем „що першого“ упоїти!

Отже розказуючи, я вичеркнула докладненько всі солодші образи з оповіданя. Він слухав — він радів. Я шептала, що мій суджений

схочуть зарадити тому браку, піддержуючи руску бурсу, де селянські діти найдуть дешево поміщене. Тут зовсім не на місці вузкоглядність, що мовляв: з нашої громади не іде ніхто до рускої гімназії, або: як хоче іти до гімназії, то най іде; ми з того пожитку не будемо мати, лише він сам. Така говірка не на місці вже тому, що прецінь студент, покінчивши три або штири гімназійні класи, зможе стати громадським писарем, котрий своїй громаді стане нераз в пригоді і буде в силі дбати о порядок, не так, як се тепер буває у нас! Та, кажемо, на жаль рускі громади доси не зрозуміли свого власного інтересу і байдужно приглядають ся всему.

Прийшов час ферій і ми розписали конкурсу на прийняття руских дітей до бурси з речинцем до 20-го с. м. Як ми вже на ветупі сказали, подань прийшло достаточне число, але з виїмкою двох веі просять о знижене місячної оплати з 15 зр. на 10, 8, 5, 4, а навіть на 3 зр.!

Ми обчислили докладно на підставі рахунків фахових людей, що удержане кожного хлопця разом з помешканем і всякими додатками буде коштувати 15 зр. місячно, тож і постановили таку ціну. Рахуючи тих 557 зр., що їх зложено доси на бурсу, дальше сподівану субвенцію з релігійного фонду і краєвого сейму, вийшло би, що кільком хлопцям можна-б дійсно знизити ціну оплати, але лише кільком! А тут майже веі хочуть зниження, і то такого значного зниження! Не дасть ся заперечити, що наші селяни не є заможні, але все таки є між ними і такі, що їх стати би і на цілу постановлену оплату. До кожного подання долучене є свідомство убожества, та ми знаємо, що нераз і досить багаті люди завдяки всяким штучкам вміють випросити для себе таке свідомство. А дальше, чи подумали ті люди над тим, відки має заряд бурси покрити решту, що не доплатять люди? Нам здає ся, що не веі взяли собі річ до серця так, як сего вимагає ся паріотична справа. Сим ми не хочемо сказати, що ті, котрі просили зниження оплати, не гідні

того узгляднення, але чи знижене може наступити в тій мірі, як сего просили, се ще велике питане, яке заряд бурси має сими днями по зрілій розвазі рішити.

Сповнити веі просьби, висказані в поданях, значило би ціля теперішнього стану річий наразити ся на такі значні недобори, що істноване бурси було би просто неможливе, а се не сьміє стати ся з огляду на добро руского народу. Се повинні були петенти розважити, а не дурити себе надією, що „ті пани в Чернівцях мають гроші, — они вже дадуть, коли буде потрібно.“ Такі слова ми чули з уст одного селянина і они, здає ся нам, висловлюють задушевні бажання деяких Русинів. Чи оно щиро і патріотично, нехай читателі самі осудять. Нам здаєть ся, що дехто бере собі справу бурси за легко, маловажить єї, а веім тим ставимо за приклад буковиньских Волохів, котрі до своєї новозаснованої бурси відносять ся цілком инакше!...

НОВИНИ.

Чернівці, дня 20-го серпня 1896.

Роковини уродин Є. В. Цісаря обходжено у Львові як кожного року дуже торжественно. В понеділок вечером відбув ся около 9-ої години похід військових музик улицями міста. Доц, що около 8-ої години пустив ся нагло, перестав, а в поході взяли участь тисячі публіки. Вчора рано вистріли гармат і музики військові пробудили місто. На вежи ратушевої і державних будинках повівали хоругви. О 8-ій годині рано вийшла ціла залага львівска на Янівські оболія, де відбуло ся богослужене, а відтак дефілада війск перед головнокомандуючим ген. Шуленбургом. В місті відправляли служби Божі: в архикадральній церкві сьв. Юра Є. Е. Кардинал Сембратович, в костелі оо. Бернардинів Архиепископ Моравский, а в катедрі вірменській Архиепископ Ісакович. У веіх трех храмах явили ся на богослуженях представителі властей і численна публіка. В полудне по богослуженях приймав намістник заяви желань і вірнопідданных чувств для Є. Вел. Цісаря від представителів духовенства і веіх властей. О годині 4-ій відбув ся у намістника обід на 66 осіб, в ко-

трім між иньшими взяли участь Є. Е. Кардинал Сембратович і митрат львівської капітули о. Андр. Білецький. Коли намістник виголосив тоаст в честь найясн. Пана і закінчив его окликом в честь монарха, повторили зібрані гості той оклик трикратно, оркестра заграла народний гимн, а з валів цитаделі відозвало ся 24 гарматних вистрілів. — З Топорівців пишуть нам: І ми топоровецкі читальники обходили день уродин нашого найяснішого монарха сьвяточно. В штирох кутах села зібрани ся люди в домах Петра Геліча, Костя Витвицького, Тодора Тернового і Паша Пригоря, де образи цісаря були гарно прикрашені зеленю. Селяни зібрани ся дуже численно і по патріотичних промовах відсьпівали з одушевленем народний гимн і „многая літа“ в честь цісаря. — З Чорного Потока пишуть нам: Як кожного так і сего року обходила тутейша громада, а особливо місцева інтелігенція з шкільною молодіжю торжественно уродини нашого найяснішого монарха. Коло 8-ої години зрана зійшло ся до шкільної комнати коло 50 старших учеників і учениць, потім жандармерія з двох постирунків, сторожа фінансова і др. Коло 9-ої години пішли веі до церкви, де по службі Божій мав о. Е. Тимкович красну патріотичну промову, по чім відсьпівали гимн народний при гуку вистрілів учитель з дітьми і згаданими гістьми по рускі і по німецьки в мішанім хорі. Потім пішли діти домів, а зібрана інтелігенція з отцем духовним до касарні жандармерії на спільну перекуску.

О. архимандрит Іларіон Филипович одержав комтурний хрест ордера Франц Йосифа. Таку радістну вість розповсюдив телеграф вчора вечером по цілій Буковині. Впр. о. архимандрита Филиповича знає ціла буковинська Русь яко непохитного характером чоловіка, що за часів найстрашніших переслідовань православних Русинів не спроневірив ся своїй народности задля осягнення висших відзнак. Впр. о. архимандрит все остав вірним на своїм високім становиску церковнім, не подавав ся до сеї хвилі і не подаєть ся ніколи до кінця свого життя. Висока відзнака, якої удостоїв наш найясніший монарх впр. о. архимандрита, є добре заслуженою похвалою за витривалість при своїх ідеалах, є заразом заслуженою радістю цілого руского народу на Буковині, а також доказом, що найясніший монарх уважає таке високе становиску церковне за згідне з щирою працію для свого народа. Сей новий доказ високої ласки зі сторони найяснішого монарха нехай буде цілому рускому православному духовенству зашорокою, що праця для народу ніколи не шкодить сповнюваню обовязків. Складаючи впр. о. архимандриту найсердечніші желаня з нагоди се-

міг був бути его батьком (збрехала: судженому було всего трийцять з чимось) і той погляд тупих очий передала і той немичний усьміх коло товстенських губ, що ясніли після кожного поцілуя...

Розказувати, як дрожав він перед моім поглядом: який страх малював ся на лици, скоро найшла коли на мене чорна година, хмара нудьги; розказувати, що згодом его зненавиділа, що в серци вселило ся було щось, що стало відпихати мене від него; розказувати, що безвинний огонь спалив на вуголь всю любов і самого себе в протягу двох місяців; розказати, чого я сама своїм розумом збагнути не була в силі — я не могла.

Замість сего розказувати стала про баль.

О, ті хмари і нудьга розпанюшили ся були, тямлю, тоді на добре! Не стало ні години спокою: страшні безсонні ночі тягли ся одна за другою — ряд мук і трівог... Щось зривало ся під серцем, стискало его мов кліщами, придавлювало віддих і мов шнурком давило у горлі.

Однак баль був різнобарвний та яркий, горячий і голоєний. Крутила ся пара за парою, — мені в голову крутило ся... Знала я, що було зі мною?! Життя мені нараз захотіло ся! Така стала захланна на всяку одробину того життя, як скупец на золото... бажало ся загортати его сегоднця пригорщами, — ба, я хотіла поконати раз сей сьвіт, — нехай мені до ніг поклонить ся! — сей сьвіт знатних мужчин моєї мамці...

Шалена!...

Се була хороша хвиля — хвиля щастя: хвиля гордості і мести, забуття і — подекуди великодушности...

Найліпше знаєш, — шептала я в ухо мому малому. Тихий, широко розкритими повіками, глядів ти в ту ніч так наївно на шалений сьвіт добрими, великими, синіми очима, стоячи — тямив — в тім кутку... Я бачила: ти стеріг ся мого погляду, ти від мене втікав, ти спаврадо... Була хвиля, — я хотіла знищити тебе і твій спокій, твій сон і — твою гордість! Шалена, летіла вже просити тебе до — одної тури легенького, як легіт, вальса... — ми, хороший цвіт, саме тоді вибирали. Ти се піймив; стояв упрямо, як той, що жде неминучого удару... Щось мене здержало... Лише мій добрий усьміх післала тобі назустріч, — той ласкавий... Я хотіла стати раз великодушною.

І я нею була: лише не супротив одного — супротив свого жениха. Скулений сидів він в куті і розказував мамі, по чому фунт м'яса... Я знаю, що з ним діяло ся... А я ні раз не стиснула его долоні, ні слівцем не промовила до него, ні раз не зрівнала ся з его поглядом, що так благав одного — помилуваня...

Небавом опісля він встав і щез і я не бачила его, аж над самим раном. Поруч мене сидів саме офіцер. Офіцер пів якусь нісенітницю про чудну сумиш медіциану з північним полем, яку замічає він в сій хвилі — я холодила его білим пухом вахляра...

Нісенітниця! Ми дівчата в подібних хви-

лях веім вдоволені, — що більше: я ласкала его своїм поглядом, насичувала ся красою его хороших білих зубів і моторно підчеркненим вуском...

Мама встала і веліла іти за собою.

Били мамі стояв він, мій жених. Ми вийшли в гардеробу і за хвилию стояли вже одягнені на улиці — сиділи в повозці. Жених з нами...

Воно так нагло звалило ся на мене, — я їм повпнувала ся, як в тумані. Та в кінцець прийшла до себе: — ні, мамі ні раз не вчинило ся було зле: сиділа вона здорова, а з єї губ сипали ся тяжкі слова на мене. Жених сидів vis-à-vis і плакав, як послідна дитина... Мене пірвала невмолима злість: я дерла і ломала вахляр, кидаючи ему куснями в очі... Мама веліла ему висісти...

Дрожачи від зимна і злости, як в лихорадці, доїхала я до хати.

От і всему кінцець.

Ні, таки не кінцець: мій малий прибрав був дуже важну міну, лице его видовжило ся і він глядів остро мені в очі.

— Однак він все таки тебе не забув...

— Ах, не забув — сегоднця дізнала ся... Однак, яка пуста історія! який несмачний кінцець! Вчора він літав, донесли, по веім місті: закупував ляльки, стяжки і всяку другу нісенітницю, що попала в руки... Він їх мені пересилає. „Цар посідає своїй любій чорненькій гнягину дорогі дарунки — переказував — а завтра сам приїде в свати...“

Притчі Соломона для передплатників газет.
 Одна американська газета подала на початку кварталу для своїх передплатників ось такі притчі Соломона: 1) Розсудний син — велика відрада для вітця, але передплатник, що платить з гори за газету — ще більша відрада для видавця. — 2) Марнотравність є нерозумною забавкою, а недбалій передплатник вводить біду до дому видавця. — 3) Все, що тільки хто робить після власного пересвідчення, є добре, з винятком пересвідчення, що за газету не треба заплатити. — 4) Ліпше мати сотки, а добрих, як тисячі, а злих передплатників. — 5) Ліпший чоловік убогий, а справедливий і платячий за газету, як багатий, що говорить: я пізніше заплачу. — 6) Котра жінка любить мужа, поступає гарно, а котра любить „газету“, поступає ще гарніше. — 7) Хто жінку покидає, грішить, а той ще більше грішить, хто нашої газеті напише, що її не приймає.

Помер в Чернівцях Валерій Венцек, управитель економату, в 56-ім році життя.

Телеграми „Буковини“.

З дня 20-го серпня 1896 року.

Берлін. Norddeutsche Allg. Zeitung довідує ся, що німецький цесар санкціонував вже недавно ухвалений закон цивільний.

Рим. Королівська пара одержала з нагоди заручин престолонаслідника з черногорскою княгинею желаня зі всіх сторін.

Царгород. Ходять слухи, що правительство хоче бувшого вірменського патріарха Ізмірліяна вислати до Тріполісу.

Царгород. Турецьке правительство повідомило амбасадорів, що 28 грецьких офіцерів в уніформам wraz із трьома гірськими канонами, 2000 стрільбами і 700.000 патронами причаляли до двох місць на Креті.

**„Дністер“
товариство взаїмних обезпечень
у Львові ул. Валова ч. 11.**

перше і одинокє руске товариство асекураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним через Вицеосв. Митр. і Преосв. Еп. Ординарияти всіх трех галицьких Епархій, обезпечає будинки, скот, господарські знаряди, збіже в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шкідливого вогню за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарі, а договори заключені з першими Товариствами контрааскураційними подають „Дністрові“ можливість обезпечувати і виплачувати і найвищі суми.

Поліси „Дністра“ приймає банк крайвий у Львові при позичках іпотечних.

На житє можна обезпечити ся через „Дністер“ після всіх можливих комбінацій в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найкористивіші умови і видає поліси і квіти в руськім язичі.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, стоваришене зареєстроване з обмеженою поруккою, приймає від своїх членів і третих лиць вкладки до опроцентованя по 5 процент. Гваранция цілковита. Удїли по 50 корон. Позички удїляють ся тільки властителям реальностей, вільних від тягарів, за поруккою двох членів. З позичок відтягає ся десята часть на удїл.

Зголошеня о удїлені агенції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

Виданя „Буковини“.

Перші Зорі, оповіданє Теодота Галіпа. сторін 110, вісімки, ціна 30 кр., з пересилкою 35 кр.

В день святаї волї. Оповіданє О. Я. Кониського, сторін 42, 16-ки, ціна 10 кр., з пересилкою 12 кр.

Для передплатників „Буковини“ обі книжки коштують лише 30 кр. разом з пересилкою.

**В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ і ШКОЛІ
повинна находити ся
Народописна карта**

українсько-русского народу,
зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просвіта“, а виконана в літографічнім закладі Андрія Андрейчина у Львові.

Книгарска ціна карти, наклеєної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просвіти“ і передплатників „Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Просвіті“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

**Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!**

**Літературне Товариство
„РУСКА БЕСІДА“
в Чернівцях,**

улиця Петровича число 2,
має на складі:
„Ілюстровану бібліотеку“
для молодїжи, міщан і селян, редаквану Омеляном Поповичем
року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892, 1894, по 1 зр. 20 кр. за роки, а всі 7 разом за 7 зр.
З пересилкою поштовою 7 зр. 30 кр.

**Рух поїздів залізничих
важний з днем 1-го мая 1896 після середно-європейского годинника.**

Приходять	Поїзди			Відходять	Поїзди		
	поспішні	особові	мішані		поспішні	особові	мішані
до Чернівців				з Чернівців			
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Снятина	1128		657 1028 550	До Снятина, Коломиї, Станіславова, Львова, Кракова і Відня	347		941 1029 538
З Букарешту, Яс, Сучави, Глибоки	329		912 1000 523	До Глибоки, Сучави, Яс, Букарешту	1203		717 1048 616
З Новоселиці, Садагури				До Садагури, Новоселиці			430 621
до Львова				зі Львова			
З Відня, Кракова	130 510		655 930 955	До Кракова і Відня	250 1100		440 955 645
З Букарешту, Сучави, Чернівців, Станіславова	955		613 728 201	„ Підволочиск	211 600		930 1045
З Підволочиск	230 1005		805 510 .	„ „ з Підзамча	225 614		948 1112
З „ на Підзамче	218 950		742 445 .	„ Чернівців, Сучави, Яс, Букарешту	610		1025 245 1015
Зі Стрия			1210 8 150	„ Стрия			522 935 722
З Белзця			800 545 .	„ Белзця			915 705 .
Зі Скольного і Стрия			1010	„ Скольного і Стрия 305
З Відня, Кракова (т. зв. блискавичний потяг)			845	„ Кракова, Відня, (т. зв. блискавичний потяг)	840	

Підчеркнені числа означають пору пічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мин. рано. — Середно-європейський час різнить ся від львівського о 36 минут, а від черновецького о 44 минут; коли на залізници є 12 год., то на львівськім годиннику є 12 год. 36 мин., а на черновецькім 12 год. 44 минут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях. За редакцію відповідає **Др. Василь Дутчак.**
 З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканича.

